

Китоби Дониёл — Саду шонздаҳум

*Ошкор сохтани рӯзҳои интиқом: баррасии нубуввати ҳушдори
Ирмиё ва насли охири*

Jeff Pippenger

2024-03-04

Мо дар мақолаи қаблӣ боби панҷоҳуми Ирмиёро баррасӣ мекардем, ва дар он порча доварӣ бар Бобил баён мешавад, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз ёфта, бо ғазаби Худо анҷом меёбад. Доварии иҷроӣ ҳамоно рӯзи интиқоми Худованд аст, ки бо вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ рамзгузори шуда буд. Вайроншавии Ерусалим, ки онро Рум дар соли 70 милодӣ анҷом дод, пештар бо вайроншавии Ерусалим, ки онро Набукаднесар ба иҷро расонда буд, тимсол ёфта буд. Онҳо якҷоя ду шохиди Доварии Иҷроии ғоҳишаи Сурро фароҳам оварданд, ки ҳамчунин ҳамоно ғоҳишаи Ваҳй, боби ҳафтадҳум, мебошад.

Ирмиё ба мо хабар медиҳад, ки ҳангоме ки интиқоми Худованд бар Бобили муосир ба иҷро расад, аз қонуни наздики якшанбе оғоз ёфта, «Дар он рӯзҳо ва дар он вақт, мегӯяд Худованд, гуноҳи Исроил қустуҷӯ карда хоҳад шуд, ва ҳеҷ нахоҳад буд; ва гуноҳҳои Яҳудо, ва онҳо ёфта нахоҳанд шуд: зеро Ман онҳоро, ки нигоҳ медорам, хоҳам омурзид». Дар он рӯзҳо мӯҳригузори яқсаду чилу чаҳор ҳазор аллакай ба анҷом расида хоҳад буд.

«Эй бародарон, дар қори бузурги омодагӣ шумо чӣ мекунед? Онҳое ки бо чаҳон муттаҳид мешаванд, қолаби чаҳонро қабул мекунанд ва барои нишони ҳайвон омода мегарданд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро пеши Худо фурутан месозанд ва қонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок менамоянд, онҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва барои мӯҳри Худо бар пешониҳои худ омода мегарданд. Вақте ки фармон содир шавад ва тамға зада шавад, ҳислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 216.

Ҳукми иҷроиявӣ аз овози дуҷоми Ваҳй боби ҳафтадҳум оғоз меёбад, ки мардону занонро даъват мекунад, то аз Бобил бигурезанд; ва Ирмиё мегӯяд: «рӯзи онҳо расидааст, вақти тафаккуди онҳо. Овози онҳое ки аз замини Бобил мегурезанд ва раҳо меёбанд, то дар Сион интиқоми Худованд Худои моро, интиқоми маъбади Ёро эълон намоянд. Камонваронро бар зидди Бобил қамъ кунед: эй ҳамаи шумо, ки камонро мекашед, гирдогирди он урду занед; нагузоред, ки ҳеҷ кас аз он бигурезад: ба вай мувофиқи амалаш подош диҳед; мувофиқи ҳар он чи кардааст, ба вай низ ҳамоно бикунед». Ҳукми вай ба воситаи «камонварон» ба анҷом мерасад. Нахустин ишора ба камонвар дар Навиштаҳо дар бораи Исмоил аст.

Ва Худо овози писарро шунид; ва фариштаи Худо аз осмон Ҳочарро нидо карда, ба вай гуфт: Туро чӣ шудааст, эй Ҳочар? Натарс, зеро Худо овози писарро дар ҳамоно ҷое ки ҳаст, шунудааст. Барҳез, писарро бардор ва ёро бо дасти худ нигоҳ дор, зеро Ман ёро ба ҳалқи бузурге табдил хоҳам дод. Ва Худо чашмони вайро кушод, ва ӯ ҷоҳи обуро дид; ва рафт, машқро аз об пур кард ва ба писар нӯшонид. Ва Худо бо он писар буд; ва ӯ калон

шуд, ва дар биёбон сокин гардид, ва камонвар шуд. Ҳастӣ 21:17–20.

«Соати зилзилаи бузург» дар Ваҳй боби ёздаҳ оғози довари иҷроиявиро бар фоҳишаи Рум муайян мекунад, ки он аз қонуни якшанбеи наздиқоянда дар Иёлотии Муттаҳида оғоз меёбад. Дар он «соат» «войи сеюм зуд меояд. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт». Войи сеюм ҳамон карнаи ҳафтум аст. Маҳз камонварони Ислом ба кор бурда мешаванд, то довари Ҷро бар онҳое биёваранд, ки нишони ҳокимияти папиро (ибодати якшанбе) ҷорӣ месозанд ва онҳоро, ки нишони ҳокимияти Худоро (ибодати шанбе) ҳифз мекунанд, таъқиб менамоянд.

Дар боби бисту якуми Луқо, Исо ҳангоми ҷавоб додан ба саволҳои шогирдон дар бораи вайрон шудани Уршалим ва маъбад, нақли таърихӣ пешкаш мекунад, ки ҳамзамон таърихӣ рӯзҳои охирро низ ифода менамояд. Ӯ ба «рӯзҳои интиқом» ишора мекунад, ки ин яке аз хусусиятҳои асосии нубуввати хизмати Ӯ ҳамчун Масеҳ буд; ва Ӯ онро дар эълони аввали хизмати Худ бо хондани суханон аз китоби набии Ишаё дар калисои Носира муайян сохт. Эълон дар Носира ва порча аз Ишаё на танҳо хизмати Ӯ, балки паёми шогирдонии Ӯ ва ба таври мушаххастар кор ва хизмати ҳаракати яксаду чилу чаҳор ҳазорро низ ифода мекарданд.

Рӯҳи Худованди Парвардигор бар ман аст; зеро ки Парвардигор маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорати нек расонам; маро фиристодааст, то дилшикастагонро шифо бахшам, ба асирон озодиро эълон намоям, ва ба бастагонашон кушода шудани зиндонро; То соли мақбули Парвардигор ва рӯзи интиқоми Худои моро эълон намоям; ҳамаи мотамдоронро тасалли диҳам; То барои мотамдорони Сион муқаррар созам, ки ба онҳо ба ивази ҳокистар зебӣ, ба ивази мотам рағбани шодӣ, ва ба ивази рӯҳи андӯх либоси ҳамду сано бидиҳам; то онҳо дарахтони адолат, ниҳоли Парвардигор хонда шаванд, то ки Ӯ ҷалол ёбад. Ва онҳо харобаҳои қадими роино хоҳанд кард, вайронҳои пешинаро барпо хоҳанд намуд, ва шаҳрҳои хароб, вайронҳои наслҳои бисёрро таъмир хоҳанд кард. Ва бегонагон истода, рамаҳои шуморо хоҳанд ҷаронд, ва писарони аҷнабиён шудгоркунандагонии шумо ва боғбонии тоқзорҳои шумо хоҳанд буд. Аммо шумо қоҳинони Парвардигор номиида хоҳед шуд; шуморо хизматгузорони Худои мо хоҳанд хонд; сарвати халқҳо хоҳед хӯрд, ва аз ҷалоли онҳо ифтихор хоҳед кард. Ба ивази нағи худ дучанд хоҳед гирифт; ва ба ивази хичолат онҳо аз насиби худ шод хоҳанд шуд; бинобар ин, дар замини худ дучандро соҳиб хоҳанд шуд; шодии абадӣ аз онҳо хоҳад буд. Зеро Ман, Парвардигор, довариро дӯст медорам, ғоратро барои қурбонии сӯхтанӣ бад мебинам; ва қори онҳо ба ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст. Ва насли онҳо дар миёни халқҳо шинохта хоҳад шуд, ва авлоди онҳо дар миёни қавмҳо; ҳар қӣ онҳо бубинад, эътироф хоҳад кард, ки онҳо насланд, ки Парвардигор онҳо баракат додааст. Ман дар Парвардигор бисёр шодӣ хоҳам кард, ҷонам дар Худои ман ба ваҷд хоҳад омад; зеро ки Ӯ маро ба либосҳои наҷот пӯшониидааст, бо ҷомаи адолат маро фаро гирифтааст, ҷунон ки домод худро бо зевар меорояд, ва арӯс худро бо ҷавохироти худ зинаи медиҳад. Зеро ҷунон ки замин нағди худро мерӯёнад, ва боғ он ҷиро, ки дар он қошта шудааст, мерӯёнад, ҳамон тавр Худованди Парвардигор адолат ва ҳамду саноро пешии ҳамаи халқҳо мерӯёнад. Ишаё 61:1–11.

Яксаду чилу чаҳор ҳазор, ки дар боби нӯҳуми Ҳизқиёл муҳр зада шудаанд, ҳамонҳоянд, ки бар гуноҳҳои дар калисо ва дар чаҳон мавҷудбуда мотам мегиранд. «Соли макбули Худованд, ва рӯзи интиқоми Худои мо» ҳамон вақтест, ки мотамгирандагони Сион тасалли меёбанд ва «дарахтони адолат» мегарданд, то ки «Худовандро ҷалол диҳанд». Онҳо Худовандро ҷалол медиҳанд, зеро «дар он айём, ва дар он замон, мегӯяд Худованд, гуноҳи Исроил ҷустуҷӯ карда хоҳад шуд, ва ҳеҷ нахоҳад буд». Мотамгирандагон ҳамонҳоянд, ки муҳр зада шудаанд, ва онҳо ҳамон касонанд, ки «харобаҳои қадими ро бино хоҳанд кард», ки «вайронҳои пешинаро барқарор хоҳанд намуд, ва» ки «шаҳрҳои вайрон, харобиҳои наслҳои бисёрро таъмир хоҳанд кард». Онҳо «коҳинони Худованд» номида хоҳанд шуд, ва мардум онҳоро «хизматгузори Худои мо» хоҳанд хонд.

Адолати яксаду чилу чаҳор ҳазор бояд «пешаи ҳамаи халқҳо бишқуфад», ҳангоме ки онҳо дар соати заминларзаи азим ҳамчун парчам барафрошта мегарданд. Адолати онҳо ба таври тадриҷӣ падид оварда мешавад, зеро «ҷунон ки замин навад худро мебарорад, ва ҷунон ки боғ он ҷиро, ки дар он кошта шудааст, мерӯёнад; ҳамон тавр Худованди Худо адолат ва ҳамро хоҳад рӯёнид». Мӯҳрғузори яксаду чилу чаҳор ҳазор бо фаро расидани борони охирин дар 1 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Маҳз дар он вақт наваҳои замин берун оварда шуданд. Ишаё муайян мекунад, ки наваҳо кай мешукуфанд.

Бо андоза, вақте ки он мерӯёнад, ту бо он баҳс хоҳӣ кард; Ё боди саҳти Худо дар рӯзи боди шарқӣ бозмедорад. Пас, ба ин восита маъсияти Яқуб пок карда хоҳад шуд; ва ҳамаи самари ин он аст, ки гуноҳи ӯ бардошта шавад; вақте ки ӯ ҳамаи сангҳои қурбонгоҳро мисли сангҳои оҳак, ки пора-пора кӯфта шудаанд, мегардонад, бешазорҳо ва бутҳо барпо нахоҳанд монд. Ишаё 27:8, 9.

Дар «рӯзи боди шарқӣ», ки он «боди саҳти» Ёст ва Ё онро «бозмедорад», «шукуфтани» наваҳо ҳангоме оғоз хоҳад ёфт, ки борон «ба андоза» бошад. «Бозмедорад» маънои маҳдудшуда ё нигоҳдошташударо дорад. Вақте ки чор бод аз ҷониби чор ғариштаи Ваҳй, боби ҳафт, боздошта мешаванд, мӯҳрғузори яксаду чилу чор ҳазор оғоз меёбад. Дар он вақт борони охирин ба таври мӯътадил ба «пошидан» оғоз мекунад, зеро калимаи «андоза» дар ин оят маънои мӯътадилиро дорад. Дар оғози давраи мӯҳрғузори яксаду чилу чор ҳазор борони охирин ба андоза аст, ва дар анҷоми он давра он бе андоза мебошад.

«Рехтани бузурги Рӯҳи Худо, ки тамоми заминро бо ҷалоли Ё равшан месозад, то он вақт нахоҳад омад, ки мо қавме равшанфикр дошта бошем, ки аз таҷрибаи худ бидонанд ҳамкорони Худо будан чӣ маъно дорад. Вақте ки мо худро пурра ва бо тамоми дил ба хизмати Масеҳ бахшем, Худо ин воқеиятро бо рехтани Рӯҳи Худо беандоза эътироф хоҳад кард; аммо ин дар ҳоле нахоҳад шуд, ки қисми бузурғтарини калисо ҳамкорони Худо нестанд. Худо наметавонад Рӯҳи Худо бирезад, вақте ки худпарастӣ ва айшу нафспарварӣ ин қадар ошкор аст; вақте ки рӯҳияе ҳукмфармост, ки агар ба сухан оварда шавад, ҳамон ҷавоби Қобилро ифода мекард: “Оё ман ниғаҳбони бародари худ ҳастам?” Агар ҳақиқати барои ин замон, агар нишонаҳое, ки аз ҳар тараф зичтар мегарданд ва шаҳодат медиҳанд, ки анҷоми ҳамаи чизҳо наздик аст, барои бедор кардани нерӯи хуфтаи онҳое ки иқрор мекунанд ҳақиқатро мешиносанд, кофӣ набошанд, пас तरीқе

мутаносиб ба нуре ки дурахшида буд, ин чонҳоро фаро хоҳад гирифт. Дар рӯзи бузурги ҳисоботи ниҳой ҳеҷ як сояи узре барои бепарвоии худ нахоҳанд дошт, ки тавонанд ба Худо пешкаш кунанд. Барои он ки чаро онҳо дар нури ҳақиқати муқаддаси каломи Худо зиндагӣ накарданд, роҳ нарафтанд ва меҳнат нанамуданд, ва ба ин васила ба ҷаҳоне ки аз гуноҳ торик шудааст, ба воситаи рафтор, ҳамдардӣ ва ғайрати худ ошкор насохтанд, ки қудрат ва воқеияти Инҷилро наметавон рад кард, ҳеҷ далеле барои пешкаш кардан нахоҳад буд». Review and Herald, July 21, 1896.

Давраи озмоиши борони охирин ва мӯҳргузории яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор бо чен кардани рехтани Рӯҳулқудс оғоз меёбад, зеро гандум ва алафи бегона ба вақти дарав расидаанд. Борони охирин ҳар ду гурӯҳро ба камол мерасонад; сипас, дар анҷоми давраи озмоиш, гандум ва алафи бегона аз ҳам ҷудо карда мешаванд, ва он гоҳ гандум «ба василаи таҷриба хоҳад донист, ки ҳамкорони Худо будан чӣ маъно дорад». Он гоҳ онҳо «худо бо бахшидани қомилу яқдилона ба хизмати Масеҳ таслим хоҳанд кард, ва Худо ин воқеиятро бо рехтани Рӯҳи Худо бидуни андоза эътироф хоҳад намуд».

«Рӯзи боди шадиди шарқӣ» 11 сентябри соли 2001 фаро расид, ва баҳси Ҷабакқук дар бораи паёми қалбакии сулҳу амният аз паёми борони охирин, дар муқобили паёме ки рӯзи интиқоми Худоро муайян мекунад, оғоз ёфт. Дар он вақт наботот, ҳам гандум ва ҳам қаҳмак, ба ғунҷидан ва ба бор овардани самаре оғоз карданд, ки онро дар доварии қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда зоҳир хоҳанд сохт.

«Боз, ин масалҳо таълим медиҳанд, ки баъд аз доварӣ дигар ҳеҷ муҳлати озмоиш нахоҳад буд. Вақте ки қори Инҷил ба анҷом мерасад, феврал пас аз он ҷудойи миёни некон ва бадон ба амал меояд, ва сарнавишти ҳар ду гурӯҳ барои абад муайян мегардад». Christ's Object Lessons, 123.

Як гурӯҳ дар боби ҳаштуми Ҷизқийёл ба офтоб сачда меоварад, ва гурӯҳи дигар дар боби нуҳуми Ҷизқийёл мӯҳри Худоро қабул мекунад. Дар боби бисту якуми Луқо, Масеҳ он яксаду чихилу ҷаҳор ҳазорро муайян мекунад, ва Ӯ нишонаро пеш мегузорад, ки насли охирини таърихи заминро муайян месозад. Ӯ он нишонаро муайян кард, ки масеҳиён бояд онро бишносанд, то аз ҳалокати Уршалим бигрезанд.

Ва ҳангоме ки Ерусалимро мебинед, ки лашкарҳо онро ихота кардаанд, он гоҳ бидонед, ки ҳаробии он наздик аст. Он вақт қасоне ки дар Яхудо ҳастанд, ба қӯҳҳо бигурезанд; ва қасоне ки дар миёни он ҳастанд, аз он берун раванд; ва қасоне ки дар навоҳӣ ҳастанд, ба он дохил нашаванд. Зеро ин рӯзҳои интиқоманд, то ҳамаи он чи навишта шудааст, ба иҷро расад. Луқо 21:20–22.

Исо боз хусусиятҳои нубувватии аломатро «сатр бар сатр» муайян намуд, зеро суҳанони Ӯ на танҳо аз ҷониби Луқо, балки ҳамчунин аз ҷониби Матто ва Маркӯс низ сабт шудаанд.

Ва ин башорати Малакут дар тамоми ҷаҳон ба ҳамаи халқҳо барои шаҳодате мавъиза карда хоҳад шуд; ва он гоҳ интиҳо хоҳад омад. Пас, ҳангоме ки шумо палидии вайронгариро, ки ба воситаи Дониёли набӣ гуфта шудааст, бинед, ки дар ҷои муқаддас истодааст, (ҳар кӣ меҳонад, бигзор фаҳмад:) Он гоҳ онҳое ки дар Яхудо ҳастанд,

бигрезанд ба кӯҳҳо. Матто 24:14–16.

Ва Инчил бояд аввал дар миёни ҳамаи халқҳо мавъиза карда шавад. Аммо ҳангоме ки шуморо бурда таслим кунанд, пешакӣ ғам нахӯред, ки чӣ бигӯед, ва аз пеш андеша накунад; балки ҳар он ки дар ҳамон соат ба шумо дода шавад, ҳамонро бигӯед; зеро сухангӯ шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст. Ва бародар бародарро ба марг таслим хоҳад кард, ва падар писарро; ва фарзандон бар зидди падару модари худ бархоста, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд. Ва барои номи Ман ҳама аз шумо нафрат хоҳанд дошт; аммо ҳар кӣ то ба охир сабр кунад, ҳамон наҷот хоҳад ёфт. Аммо ҳангоме ки макрӯҳоти вайронӣ, ки Дониёли набӣ дар бораи он гуфтааст, дар ҷое истода бошад, ки набояд, (ҳонанда дарёбад,) он гоҳ бигзор онҳое ки дар Яҳудия ҳастанд, ба кӯҳҳо бигрезанд. Маркус 13:10–14.

Пеш аз он ки ҳафт балои охирин, ки иҷрои ниҳой ва комили «рӯзҳои интиқом» мебошад, бар ду синф ба амал ояд, башорати подшоҳӣ бояд дар миёни ҳамаи халқҳо мавъиза ва эълон карда шавад. Паёми башорат ба халқҳо ҳангоми қонуни наздикояндаи якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида дода мешавад, вақте ки саду чихилу чаҳор ҳазор ҳамчун байрақ барафрошта мешаванд. «Рӯзҳои интиқом» давраи Доварии Иҷроии ғоҳишаи Бобилро ифода мекунад, ки бо қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад ва вақте ба по меҳезад Микоил ва муҳлати имтиҳони инсонӣ ба поён мерасад, ва ғзаби Худо дар ҳафт балои охирин фуру рехта мешавад, анҷом меёбад.

Давраи вақт ҳамон «соат» аст, ки Маркус онро муайян мекунад, ва «соат»-и «заминларзаи бузург», ва «соат»-ест, ки даҳ подшоҳ розӣ мешаванд подшоҳии ҳафтуми худро ба папагӣ бисупоранд. Вақте ки охирин ҷон Инчилеро, ки ба ҳамаи халқҳо эълон мешавад, қабул кардааст, муҳлати имтиёз ба анҷом мерасад, ва ғзаби Худо бе раҳм фуру мерезад. Он давра аз эълон шудани Инчил ба ҳамаи халқҳо оғоз меёбад, ҳангоме ки нишона барафрохта мешавад, ва замоне ба поён мерасад, ки охирин шахс ба паёми Инчиле, ки аз ҷониби нишона эълон, мавъиза ва нашр мешавад, посух медиҳад. Он давраи вақт ҳамон «рӯзҳои интиқом» аст.

Дар Инчили Луқо, боби бисту як, Исо ба ҳамон давраи таърихӣ дақиқ ишора мекунад, зеро Ӯ насли охиринеро муайян месозад, ки пеш аз омадани дуюми Ӯ нахоҳад мурд. Ӯ аломате муайян мекунад, ки ҳамчун макруҳии вайронкунандае тасвир шудааст, ки дар бораи он Дониёли набӣ сухан гуфтааст. Он аломат он вақт аст, ки макруҳии вайронкунанда дар «ҷои муқаддас» меистад, ва вақте ки он «дар ҷое меистад, ки набояд истад», ки ҳамзамон ҳамон вақтест, ки Ерусалим «бо лашкарҳо ихота шудааст».

Ҳангоме ки Ерусалим дар соли 66 аз ҷониби лашкарҳо таҳти фармондеҳии Кестий муҳосира шуд, масеҳиёни Ерусалим аз шаҳр фирор карданд, ва Хоҳар Уайт муайян месозад, ки дар ҷараёни он харобие, ки ниҳоятан дар соли 70 анҷом ёфт, ҳатто як масеҳӣ ҳам ҳалок нашуд. Кестий муҳосираро оғоз намуд, сипас бо сабабҳои, ки зоҳиран номаълуманд, ақибнишинӣ кард, ва масеҳиёни дар шаҳр буда, мутобиқи ҳушдоре, ки бо он аломат вобаста буд, фирор карданд. Дар соли 70 Титус харобиро бо барқарор намудани муҳосира бори дигар ба анҷом расонд. Муҳосираи Кестий оғози он чизе буд, ки Ҷанги Якуми Яҳудӣ-Румӣ номида

мешавад, ва муҳосира ва харобие, ки аз ҷониби Титус анҷом дода шуд, анҷоми Ҷанги Якуми Яҳудӣ-Румӣ буд.

Тамоми он таърих сею ним сол давом кард, бо муҳосира оғоз ёфт ва бо муҳосира анҷом пазируфт, ва оғози он барои қавми Худо аломате дар бар дошт. Он таърих аз ҷониби Масех ҳамчун рӯзҳои интиқоми Худо шинохта гардид, ки ин унсури муайяне буд, ки Ё бояд дар хизмати Худ муайян месохт. Он рӯзҳо довари иҷроиявиро бар фоҳишаи Рум ифода мекунанд, ки аз қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда оғоз меёбад ва ҳангоме анҷом меёбад, ки муҳлати имтиҳони инсон баста мешавад. Дар оғози довари иҷроиявии фоҳишаи Бобил, як саду чихилу чор ҳазор ҳамчун парчам, яъне аломат, боло бардошта мешаванд. Вақте ки галаи дигари Худо он аломатро мебинанд, онҳо бояд аз Бобил бигрезанд, ки ҳалокати он бо ҳалокати Ерусалим пешнамоӣ гардида буд.

Мо дар мақолаи оянда баррасии боби бисту якуми Инҷили Луқоро идома хоҳем дод.